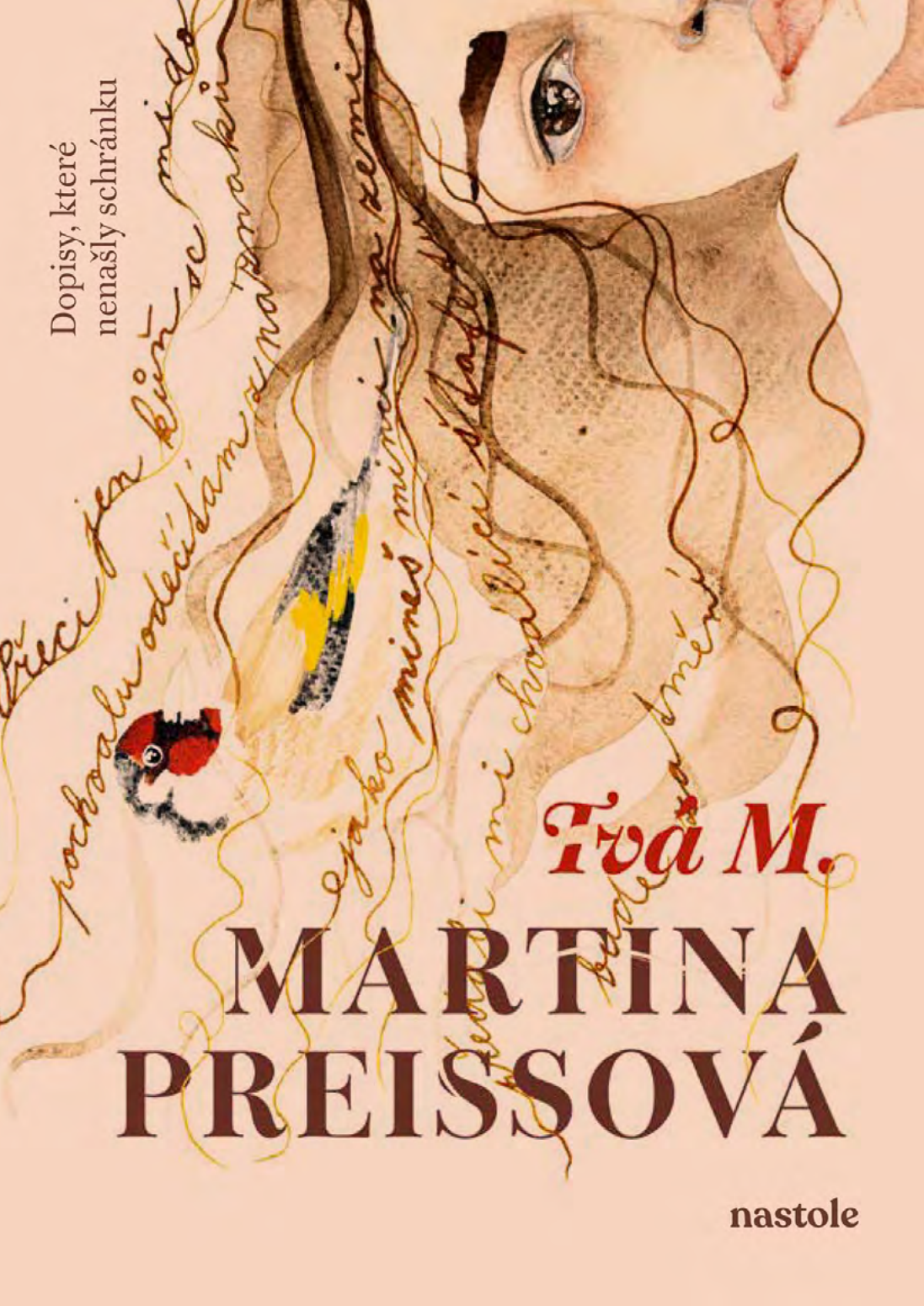

Dopisy, které
nenašly schránku

*Prei jen kůň se mýdla
pochvalu odcísám a na panáka
jáko mneš mneš na zemi
Kvůli mi chodíci štábe
bude se změni*

Trva M.
**MARTINA
PREISSOVÁ**

nastole

Tvá M.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Preissová

Tvá M. – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Trá M.

Tvá M.

MARTINA
PREISSOVÁ

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Martina Preissová, 2025

Illustrations © Adéla Radimecká, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-507-7

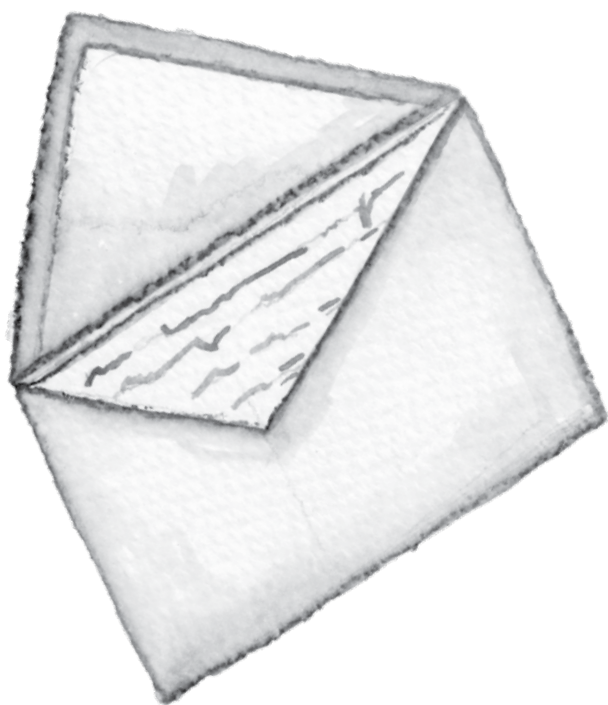
ISBN e-knihy 978-80-7448-522-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-523-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7448-508-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

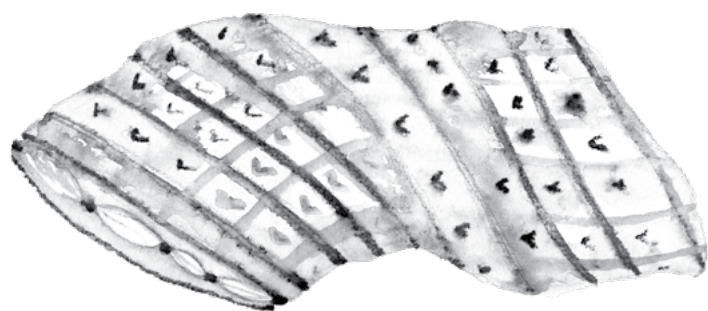
Dopis se nečervená.

MARCUS TULLIUS CICERO

OBSAH

První dopis	11
O poštovní schránce	15
O padesátce	23
O muzice	27
O cestování	33
O mýdle a koních	41
O dobře míněných radách	49
O chválení	55
O klidu maloměsta	63
O pohledech mužů	69
O neviditelném kamarádovi	75
O sebevědomém zraní	83
O širokých džínsech	91
O té jedné větě	95
O výchově	99
O zákazech	105
O noci plné otázek	111
O měsíci září	119
O zatmění	127
O lásce, která má mnoho podob	133
O závislosti	143
O popularitě	149
O bohu a soudruzích	157
O těle	163
Konec v nedohlednu	173

PRVNÍ DOPIS

Můj drahý,

asi si to nepamatuješ, a proč bys taky měl. My dospělí si jen zřídkakdy pamatujeme stejně jako naše děti. Tu stejnou chvilku cítíme jinak, má jinou vůni, drnká o jiné strunky naší duše, a když si o tom samém okamžiku povídáme, máme ústa otevřená v němém úžasu, kolik podob může mít pár vteřin viděných jinýma očima. A možná i takhle chvilka měla pro Tebe, tati, úplně jiné barvy, než ze vzpomínky vyplouvají na mě.

Bylo mi asi tak šest let... Do pokoje mezi závěsy, které maminka nechala zatažené, se prodíralo ranní slunce. Nechala Tě spát, protože byla neděle, a to se z peřin nespěchalo. Ležel jsi přikrytý na svojí půlce manželské postele a já stála v košilce poseté růžemi ve dveřích a čekala, jestli i skrze zavřené oči poznáš, že jsem to já. Ty ses lehce usmál a rukou zvedl příkrývku. Opakovalo se to téměř každou neděli... A já už roky toužím po tom moci se vrátit v čase a znovu to zažít. Vlězt si ráno za Tebou do vyhřáté postele, vyhrnout Ti kabátek pyžama, toho s těmi

knoflíky až k bradě, a kráčet prsty po Tvém kulatém bři-
chu. Byl to okamžik, kdy ses nechal. Moje drobné prsty
tančily kolem pupíku menuet a Ty ses usmíval a mluvil
jsi o tom, co nás čeká. Já posílala do provoněné ložnice
otázky a Ty jsi odpovídal. Některé poletovaly tam nahoře
pod lustrem a jiné zůstaly zastlané pod peřinou. To byly
ty, na které jsi místo odpovědi jen kývl nebo se usmál.
Byla neděle, bylo ráno, za okny nejezdily traktory a já byla
schovaná pod Tvoji dekou a hltala Tvou něhu a barytonový
smích...

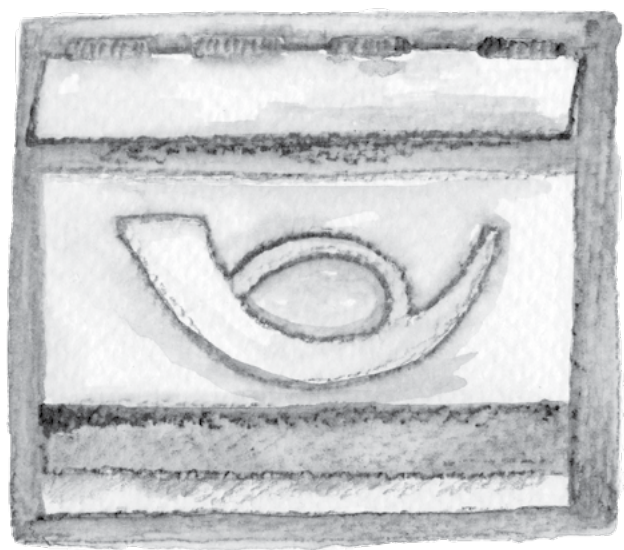
Někdo mi to před třiceti lety vzal. Někdo tam nahoře
usoudil, že to tady bez Tebe zvládnou. Nemýlil se. Už Tě
déle nemám, než jsem měla, neustále ale přicházejí oka-
mžiky, u kterých bys být měl. Jsou lidé, které jsi nepoznal
a měl poznat. Jsou slzy, které jsi mi neutíral, a já přitom
tolik toužila po Tvém látkovém kapesníku z levé kapsy.
Život bez Tebe ke mně přivedl tolik nového, že to staré
mi moje mysl dovolí z propasti vzpomínek vytáhnout na
povrch jen s velkým úsilím.

Ale nejvíc mě trápí, že mám pořád spoustu otázek a Ty
už mi je nezodpovíš. Narážejí v mé hlavě jedna o druhou
jako kulečnickové koule a touží být vysloveny.

A proto jsem se teď, když už jsem velká a dospělá tak,
jako jsi byl tehdy Ty, rozhodla, že Ti budu psát. Psát
o všem: čím jsem, kým se toužím stát a z čeho se skládá
můj svět. Alespoň Ti při psaní neviditelnou poštou pošlu

něco ze sebe. Budu v duchu tančit prsty kolem Tvého pupíku a na odpovědi už čekat nebudu. Mně stačí, že ten čas, který strávím nad otázkami pro Tebe, strávím s Tebou.

Tvá M.

O POŠTOVNÍ SCHRÁNCE

Můj drahý,

potřebuji se Ti s něčím svěřit. Možná to je malicherné a Ty se budeš smát, co to mám za starosti, ale zasloužíš si to vědět. Napíšu Ti o mém marném hledání. O hledání něčeho obyčejného a za Tvého života zcela běžného. Nebudeš mi věřit, ale dnes jsem hledala poštovní schránku, a nemohla ji najít.

V době mého dětství jich bylo mnoho. Jen cestou do školy jsem jich mýjela spoustu a u každé jsem se zastavila, abych ukazováčkem ťukla do klapky, která skrývala mezířku na vhazování zásilek. Snažila jsem se podle zvuku rozpoznat, jak moc je schránka plná. Nevím, proč jsem byla přesvědčená, že ty, co je v nich dopisů a pohledů až po okraj, zní hlubokým tónem a ty poloprázdné jen tak lehce cinknou. Když jsem měla to štěstí, že přede mnou zaměstnanec pošty otevřel spodní víko a dopisy vysypal do hnědého koženého vaku, cítila jsem, jak se každé takové poštovní schránce ulevilo. Vždyť ukrývala a držela v bezpečí tolik smutných i veselých zpráv, tolik tajemství

a příběhů, které zatím znali jen ti, co je napsali na dopisní papír a vložili je do nitra oranžové krabice na nároží. Když jsem si představila, že by do mě každý, kdo jde kolem, vložil nějaké přání, stížnost, prosbu nebo bolest vepsanou do dopisu, také mi nebylo lehce. Ale ony tam odhodlaně čekaly na další a další dopisy. Čas od času je přemístili, asi aby měly lepší výhled. I když spíš to bylo proto, že cesty lidí se mění a schránky se musí posunout tam, kudy v tu chvíli chodí lidí nejvíce.

Blíží se čtvrtina jedenadvacátého století a schránky z ulic zmizely. Tuším to už dlouho. Ale potvrdilo se mi to nedávno. Chtěla jsem využít možná poslední příležitost, kdy je můj syn ochoten přijmout na škole v přírodě dopis a možná být i potěšen. Domnívám se, že později – jako osmák – už tuhle ostudu nepřežije. Dopis napsat ovšem nebyl takový problém jako ho poslat... Se zalepenou obálkou, adresu krasopisně nadepsanou, jsem se ráno vydala do města. Jelikož Národní divadlo a potažmo i další místa výkonu mého povolání jsou v centru stověžaté Prahy, doufala jsem, že nebude problém některou z oranžových přítelkyň potkat, elegantně ťuknout do klapky a vhodit dopis do útroby. Mýlila jsem se. Počítadlo v telefonu mi večer po odehraném představení ukazovalo jedenáct tisíc kroků po kočičích hlavách matičky Prahy, a já nepotkala jedinou schránku. Druhý den jsem ale musela svoji misi odeslání dopisu stůj co stůj završit. Školy v přírodě netrvají

tak dlouho jako třeba Vánoce, u kterých je ještě ke všemu jedno, kdy přání k adresátovi dorazí. Do poloviny ledna jsme ochotni přání do nového roku od různých opozdílů tak nějak akceptovat. Ale psát na školu v přírodě trvající i s cestou šest dní se musí hned první den, aby byla jistota, že bude adresát zastižen. Jenže já žádnou schránku ne-našla ani druhý den ráno, ačkoli jsem podstatně změnila trasu a pohybovala se po jiné městské části. Čím víc jsem v duchu odkládala návštěvu pošty, tím víc se zmenšovala naděje, že nějakou poštovní schránku potkám.

Víš, tati, když jsi byl ještě živý a občas zavítal na poštu, zdaleka to nebylo takové nervy drásající dobrodružství. To se tam ozývala předehra z Ravelova Bolera hraná nikoli na bubny, ale na razítka, kterými se poštovní úřednice snažily strefit známku na obálce. Občas vydaly balík a sem tam peněžní obnos, přesně napočítaný prstem ovlhčeným na kulaté houbičce. Zatímco Ty jsi ještě cítil chuť olíznuté známky na jazyku, dopis už putoval do příslušného koše.

Jít na poštu v dnešní době by pro Tebe bylo jako vstoupit do fantasy filmu, jehož děj vymýšlel ne úplně zručný scenárista. Musíš se vyzbrojit trpělivostí, musíš mít dobré obutí, aby Tě ze stání ve frontě nebolely nohy, a měl by sis na tento den vzít v práci volno. Dále si musíš zakázat přemýšlet nad tím, co dělá těch zbylých pět zaměstnanců z opuštěných přepážek, a v žádném případě nesmíš věřit tomu, že vezmeš-li si z přístroje třídícího klienty číslo osm,

jsi osmý na řadě. Místní třídící algoritmus by nerozluštil ani otec Fura. Jo, a nenech si, když už na Tebe konečně vyjde řada, vnutit myšlenku, že potřebuješ pravítko, los, případně spoření. Jsem měkká povaha a pokaždé odcháším s něčím, co jsem vůbec neměla v plánu pořizovat. Naposledy mi zaměstnanec této instituce podstrčil deodorant do auta s vůní šeríku. Zůstal nerozbalený. Ne že bych neměla auto, to mám, ale nemám ráda šerík.

Dnes jsem napochodovala do vestibulu naší pobočky s grácií a jistotou, že mě nic takového nemůže potkat. Přístroj vyplivující lístečky s pořadím jsem elegantně a radostně minula, protože jsem si v rohu místnosti všimla oranžové schránky. Ani nevíš, jakou radost mi takhle skromně se krčící oranžová truhlice na zdi vedle přepážek udělala. Známkou jsem na dopise už měla nalepenou, a nezbývalo tedy nic víc než odklopit hliníkovou klapku a radostně poslat dopis na cestu. A tak se i stalo. Moje dvoudenní pouť za poštovní schránkou byla u konce.

Našla jsem ji! Sice jedinou a dobře ukrytou, ale našla. Když se o několik dní později vrátil syn ze školy v přírodě, zeptala jsem se při večeři, co říkal na můj dopis. Jeho mandlové oči se na mě udiveně podívaly a já pochopila, že žádný dopis nedorazil. Nevím, kde se stala chyba. Možná že jediná poštovní schránka, kterou jsem našla, byla zároveň i poslední a na naší poště ji mají pověšenou na zdi už jen jako výstavní exponát. Anebo ji pán s koženým vakem